

det foreliggende Tilfælde, altsaa Politidirektøren som Justitsministeriets Repræsentant har selv Gang paa Gang sammen med Sundhedskommissionen protesteret mod Justitsministeriets Indgriben i denne Sag. Men saa kan Ministeren virkelig ikke her staa op og paaberaabe sig § 2 i Loven af 1858, thi den er ikke bleven benyttet. Der var et Tidspunkt, hvor den kunde benyttes, men den er ikke bleven benyttet. Politidirektøren skal udtrykkeligt paase Vedtægtens nøjagtige Efterlevelse. Ja, akkurat, det har Politidirektøren villet gøre, men det er Justitsministeren, der ikke ønsker, at Vedtægten skal efterleves.

Saa sagde Ministeren, at hvis man ikke syntes om den Begrundelse, kunde man jo se paa Bygningslovens Paragraf 72; naar man ikke godkendte den Grund, jeg angav, sagde han, saa er der Paragraf 72, og derefter har jeg Dispensationsret. Det er ogsaa fuldkommen rigtigt, jeg har selv anført det her, og saafremt Justitsministeren havde villet anvende den Paragraf, havde der intet været i Vejen, saa havde Sagen været rigtig, i hvert Fald formelt, om end ikke reelt. Jeg anerkender ikke, at Paragraf 72 skal kunne have den Virkning, at Justitsministeren i alle Tilfælde skal kunne omstøde Sundhedskommissionens Afgørelser, men det er jo muligt, at den retsligt kan faa denne Virkning. Men da har Justitsministeren selv afskaaret sig fra at bruge Paragraf 72, og derfor siger jeg, at den Tale, Ministeren holdt i Dag, var et Tilbagetog fra hans Side, naar han efter at have afskaaret sig fra at bruge Paragraf 72 nu dog henviser til den og siger: Ja, hvis I ikke mene, at jeg efter Sundhedsvedtægten har haft Ret til at træffe den Dispensation, jeg har truffet, kunne I tage Paragraf 72 i Bygningsloven. Det lyder som et Tilbagetog, naar Ministeren dog den 30. Marts d. A. har skrevet til Politidirektøren, at hvad her er foregaaet, er ikke en Dispensation i Medfør af Byggeloven, men en af Ministeriet truffet Ordning paa et enkelt Punkt i et enkelt Tilfælde af en af Sundhedskommissionen givne Forskrift. Det kan aldeles ikke misforstaas. Politidirektøren vil ikke skyde sig ind under Paragraf 72, men saa ser det mindre ridderligt og mindre heltemodigt ud, at Ministeren nu i Dag stiller sig frem og siger: Ville I ikke tage min Begrundelse for gode Varer, vel, saa har jeg Paragraf 72 at krybe i Skjul bagved. Nu siger jeg, efter at Ministeren paa Forhaand har afskaaret sig fra at bruge denne Paragraf: Enten, eller! Vilde

Ministeren bruge den, skulde han have gjort det den Gang, og vil han ikke bruge den — og det har han sagt —, saa er den Grund færdig. Jeg vil ogsaa mene, at Ministeren for sin egen — ja, Værdigheds Skyld skulde undlade at ty til denne Paragraf, som han jo tidligere har forsmaaet at dække sig bagved. Han har altsaa afskaaret sig fra Adgang til at bruge Paragraf 72.

Saa svarer Justitsministeren derefter paa min Henstilling til ham om at hjælpe os til at faa denne Sag indbragt for Domstolene: Er det en Sag, der hører under Justitsministerens Afgørelse, saa er den afgjort, og er man ikke tilfreds dermed, kan man gaa til Domstolene. Ja, jeg siger rigtignok Tak for den Anvisning, naar vi ere ganske afskaarne fra at gaa til Domstolene. Jeg har paapeget, at den, der er Formand for Sundhedskommissionen, er Politidirektøren. Han afgør, hvorvidt en Sag skal for Domstolene eller ej. Og han vil ikke, fordi Justitsministeren ikke vil. Vi staa altsaa i Saksen og kunne ikke faa Sagen ind for Domstolene, naar Ministeren og Politidirektøren ikke ville. Saa synes jeg, at det er et mindre passende Svar at give at henvise til Domstolene, naar man ved, at Forholdene ere saaledes, at Domstolene ere lukkede for os, medmindre Ministeren da vil være saa venlig at vejlede os Lægfolk til at finde en Adgang til Domstolene. Jeg har ikke kunnet se den. At anlægge Sag mod Justitsministeriet, det er ikke muligt, og at anlægge Sag mod den paagældende Bygherre, Snedkermester Adolphsen — jeg ved ikke, om det er en fremkommelig Vej, thi den, der skal anlægge Sag mod ham, vil være Sundhedskommissionen, men dens Formand er Politidirektøren; derfor bliver der heller ikke gennem ham anlagt Sag mod Adolphsen. Kan, spørger jeg Justitsministeren, Kommunalbestyrelsen anlægge Sag mod Adolphsen for at faa denne Sag opklaret, og kan den ikke det, hvad saa? Kan den ikke optræde paa Sundhedskommissionens Vegne, saa ere vi igen afskaarne derfra. Her er et Tilfælde, hvor man er afskaaren fra at faa et noget tvivlsomt Spørgsmaal afgjort ved Landets Domstole.

Ministeren glædede sig over, at der er Høg over Høg, thi, sagde han, disse Sundhedskommissioner rundt om i Landet kunde ellers afgøre Sagerne efter Forgodt-befindende, og saa saa det galt ud. Jeg har endnu ikke hørt, at det var saa galt, jeg har ikke hørt, at de have misbrugt deres Myndighed, men jeg staaar ikke her